

ANIȘOARA ODEANU
ÎNTR-UN CĂMIN
DE DOMNIȘOARE
CĂLĂTOR DIN
NOAPTEA DE AJUN

În colecția
Cele mai frumoase romane de dragoste
au apărut:

Charles D'Amboise
Edith Wharton, România

CUPRINS

ÎNTR-UN CĂMIN DE DOMNIȘOARE.....	5
Capitolul I.....	7
Capitolul II.....	44
Capitolul III.....	62
Capitolul IV.....	70
Capitolul V.....	91
Capitolul VI.....	103
Capitolul VII.....	137
Capitolul VIII.....	146
Capitolul IX.....	153
Capitolul X.....	157
Capitolul XI.....	175
Capitolul XII.....	181
Capitolul XIII.....	187
Epilog.....	193
CĂLĂTOR DIN NOAPTEA DE AJUN.....	203
I. Peter.....	207
II. Răscruci.....	367
III. Singurătate.....	450

Capitolul I

*Ce se poate face în patru ani de facultate și cum se poate să se petreacă o dimineață „Într-un cămin de domnișoare“.
Fluctuații sentimentale ale unei domnișoare din cămin.*

Azi m-am trezit devreme de tot.

De multe zile am socotit multe lucruri pe care azi le-am pus la punct.

Sunt de patru ani în București. Pentru că n-am avut aptitudini deosebite pentru nici una dintre facultăți, m-am înscris la litere, iar, de la litere, pentru ca să nu-mi bat prea mult capul, am ales cea mai ușoară specialitate: limba română.

De patru ani, de când sunt în București, n-am mers la cursuri regulat decât în semestrul întâi al anului preparator. În anul II – sau „anul I specialitate“ – am fost de trei ori (o dată la dl. Dragomirescu, la Fundație, ca să-mi caut o colegă, și, pentru că intrarea mea a produs câteva trântiri de scaune iar dl. profesor s-a înfuriat și ne-a dojenit, a trebuit să stau până la sfârșit). Altă dată, am nimerit la un alt curs decât cel pe care-l căutam. Am intrat tot târziu și, în urma mea, s-a încuiat ușa. Numai a treia oară am rămas de bună voie. Asta pentru că o colegă îmi arăta noile modele de primăvară, copiate la „Cartea Românească“ din „Die Dame“ și „Femina“). În anul III – „anul II specialitate“ – n-am mai fost decât o dată ca să-mi iau

o lucrare de seminar, iar în anul IV – „anul III specialitate“ – n-am mai fost deloc.

Examenе, trebuia să dăm câte șase pe an, având optsprezece până la licență, în cei trei ani de specializare. Pentru ca să treci dintr-un an în anul următor, erau necesare numai trei, însă. Nici n-am făcut mai mult. Aveam până acum șase examene, date în doi ani – patru sesiuni – și douăsprezece examene de dat într-una singură: sesiunea asta (ca să pot să-mi dau licența în toamnă).

Motivul pentru care m-am prezentat la examene așa de puține a fost – recunosc – cam neobișnuit. Mă înscriam, de obicei, la câte zece. Dar începeam să învăț totdeauna târziu, cu o zi sau două înainte de examen.

Începeam să învăț, plictisită, căscând și înjurând: cursul, pe profesor și soarta mea. Pagină cu pagină, și deodată cursul începea să mă intereseze. Curând, îmi dădeam seama că materia e frumoasă și interesantă. (Am fost emoționată până la lacrimi, până și deasupra cursului de filologie când am găsit întâiul cuvânt a cărui argumentare nu-mi mai părea trasă de mânecă și am întrevăzut vag că – probabil – și filologia e o știință.) Toată mentalitatea mi se schimba. Îmi disprețuiam lenea de până atunci și îmi propuneam să încep o viață nouă, de muncă disciplinată și rodnică.

Nu mai dădeam examenul, dar curând uitam ce-mi propusesem. Venea vara cu căldura și toate celelalte tentații ale ei. Octombrie sosea pe neașteptate și iarăși mă vedeam cu cursul de opt sute de pagini de pregătit în două zile. Mă mulțumeam de data asta, să mă disprețuiesc profund și să pierd iar examenul.

La toate lucrurile astea m-am gândit aseară.

Douăsprezece examene... Azi era douăzeci și cinci martie. Până la douăzeci și cinci mai. În realitate, examenеle vor începe numai după cinci iunie, dar preferam să lucrez în cifre rotunde, ca să nu mă mai încurc și în socoteli mărunte. Două luni. Șaizeci de zile. Cinci zile pentru pregătirea unui examen. Era puțin. Trebuie, deci, să învăț zi și noapte. (E foarte serios, Dany! Mă încurcam și căutam să-mi dovedesc că e foarte

serios. Cineva din mine zâmbea flegmatic: ce, serios, Dany? Ai să dai examenele... Și; ce ai să faci cu literele, Dany? Cu limba română?! Te tentează să fii o profesoară de limba română în orașul X unde nu-i decât o stradă lungă de la gară până la cimitir și unde ziarele din capitală sosesc cu întârziere de trei zile, iar moda sosește abia după trei ani?! Mai ai numai câteva luni de stat în București. Și e primăvară, cea din urmă primăvară a ta aici. E ridicol să te gândești la examene acum!)

M-am culcat nemulțumită de mine și de tot și lipsită de convingere. Conștiința îmi dicta, în același timp, două lucruri opuse: să învăț, pentru că n-am făcut până acum nimic și să nu învăț pentru că e prea frumos afară și s-ar putea să regret tot timpul acesta sacrificat învățaturii. Am dormit foarte neliniștit – un somn împestrat cu fragmente de vise în care în toate, mă vedeam bucurându-mă de soare și de libertate în diferite feluri, pentru ca – la un moment dat – gândul examenelor să-mi întunece brusc fericirea, coborând sub el umbră deasă pe câmpul însorit al liniștii mele.

M-am trezit mult înainte de a suna, cu aceeași senzație, de ceva supărător, dar care nu era nici măcar atât de supărător ca să mă necăjească cu adevărat. O stare sufletească în care te simți ispitit să cauți vină celor din jur, ca să-i cerți – și, atunci, nu mai ești deloc supărat, ești, dimpotrivă, vesel și mulțumit.

Nu m-au trezit nici grijile, ci m-a trezit soarele.

Patul meu era între două uși: ușa prin care se intra în cameră și cea prin care se ieșea în balcon (o proeminență a zidului, lată cât să pui un pantof – în lungime, dacă nu cumva aveai număr prea mare la picior și care, pentru că avea grilaj, pretindea a fi balcon). În stânga acelei uși, mai era o fereastră. Deci, aproape tot zidul era acoperit de geamuri – și prin toate geamurile pătrunseseră razele și își făceau de cap în camera noastră, într-o învălmășeală de lumină, orbitoare.

Cum am deschis ochii, mi-au înecat privirea ca o apă galbenă, iar, când i-am închis, mi-au transformat pleoapele în două comprese muiate în sânge.

Oare cât o fi ceasul? m-am întrebat curioasă. N-aveam nici un ceas în cameră. Ceasul meu, ceas brățară „Doxa“, l-am dus de atâtea ori la reparat și am plătit atât de mult pentru el fără să reușesc să-l fac să meargă bine, că, în cele din urmă, m-am resemnat cu ideea că n-are să-mi mai folosească și l-am aruncat în fundul cutiei de la noptieră, lângă alte lucruri scoase din uz. Baby a primit cadou, în vacanța Crăciunului, un ceas de aur, tot ceas de mână, o fină bijuterie de modă veche – încrustat cu pietre prețioase printre flori stilizate migălos. În plus, era un obiect cu oarecare vechime – de prin 1900 – și nu avea, din cauza asta – spunea ea – nici un fel de marcă. Doar, pe un capac înăuntru, zgâriat timid de o mână de domnișoară: Zoe, numele mătușii care i l-a dăruit. Baby voia să-l vândă și nu găsea cumpărător. A avut norocul să i-l pierd eu, la un cinematograf – și să nu-mi dau seama până acasă. Ca să primească o reparație pecuniară, am mințit-o că l-am vândut unei prietene ale mele, externe, care s-a arătat foarte încântată de achiziția făcută. Mai aveam, până acum câteva zile, un ceas deșteptător de tinichea, de foarte dubioasă calitate, cu o locomotivă înaltă și îndesată – ca turtită, într-o catastrofă de cale ferată –, fluturând deasupra un steag de fum tremurător –, zugrăvită în mijlocul cadranului, voind să arate că folosește îndeosebi pentru a prinde trenul la timp și care, pentru că era de tinichea, avea un tic-tac supărător, în liniștea nopții, mai ales atunci când te încăpățâna să-l asculți. La început, nu-l simțeam, doar după câteva săptămâni, într-o noapte de insomnie, am început să-l ascult și mi s-a părut grozav de curios cum putusem să dorm cu el până atunci. Avea un tic-tac caracteristic: două tac-tac-uri obișnuite, apoi, al treilea, hârșăit lung, parcă sălta în el un monstru mic de metal: doi pași dubli, iar al treilea schimba piciorul... L-am scos pe sală, înspăimântată. A doua zi am constatat că a dispărut, ca să repara cine știe unde. (Concepția multora dintre noi, despre proprietate, tindea spre comunism.)

Marta și Baby m-au certat („tu, sensibilo, dacă n-aveai nevoie de ceas, n-aveai nici un drept să ni-l iei nouă“ etc... cu

toate că îl aveam prin aceeași manevră prin care îl avea acum noua-i proprietară, dacă nu cumva era chiar vechea stăpână, care și l-a regăsit).

Acum, îmi dădeam seama și eu că e prost să n-ai ceas. Nu știam ce să fac. Trebuia să aștept să sune. Nu mă încumetam să mă scol înainte de a suna întâia oară. (Suna de două ori: întâi pentru sculare, apoi pentru ceai.) Oricum, nu simțeam în mine nici cel mai mic impuls spre muncă. Simțeam, în schimb, o neliniște ce-mi apăsa toate gândurile, se scurgea printre ele, mi le încliea... Și, dacă nu mă hotăra, încă, să încep să învăț, îmi rata, în schimb, orice altă activitate. (Era oare glasul conștiinței? Îmi dădeam oare seama, în subconștient, că nu fac nimic și că cheltuiesc și bani, și timp, de atâția ani, zadarnic?)

Dar m-am consolată.

M-am hotărât să dorm iar. Mai ales că soarele mă supăra, oricum mă întorceam. Erau, ce-i drept, atitudini în care nu-mi lumina decât o parte din față (de ex. când eram cu fața spre perete), dar de vreme ce îl știam prezent și supărător și comparasem pleoapa înroșită de lumină, cu o cataplasma însângerată, nu mai era chip să-l suport în nici un fel. M-am ghemuit toată sub plapomă, în poziția despre care, nu știu unde am citit că e cea mai comodă, pentru că a fost întâia poziție din existența noastră și, astfel, m-am pregătit pentru un nou somn. Mi-am pregătit și gândurile pentru liniște. Dar abia apucaseră să se absoarbă unele într-altele, ca niște stropi de cerneală pe o sugativă, ca să învie într-o lume în care fantomele lor se vor uni după plac, când, a pornit din mine, înecăcios, cu pietre și cu fum, ca o erupție vulcanică, un necaz ce m-a cuprins toată și mi-a readus luciditatea. Adică de ce era să stau eu așa sub plapomă? Cine mă obliga să fac lucrul acesta? Mă ghemuisem și mă acoperisem ridicol și voiam să dorm! Era foarte umilitor! De altfel, era și incomod. Cum nu observasem până atunci cât e de incomod să dormi cu trupul zgârcit în felul acesta? Enervarea îmi cuprinsese capul în cercuri de fier, ce mă strângeau din ce în ce mai tare.